

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΧΧΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

Η Ιστορική κατατόμιση του Λιαμπέρ. Πώς έγινε ένας από τους πιο επικίνδυνους εγκληματίες του Παρισιού. Η μοιραία συνέπεια μιάς δικαστικής πλάνης. Τα περίφημα «άγκαθωτά μανικέττια» του Λιαμπέρ. Πώς τον συκοφάντησαν δύο άστυφύλακες. Η τραγική έκδική της του Λιαμπέρ, κλπ.

ΡΟ του πολέμου, καμιά άλλη θανατική εκτέλεσις δέν είχε προκαλέσει τόση αναστάτωση και τόση παράξενη νευρική κατάσταση στο Παρίσι, όση η Ιστορική κατατόμιση ενός στυγερού δολοφόνου εκείνης της εποχής, του τσαγκάρη Λιαμπέρ. Η έφημερίς της εποχής δέν έγραφαν σχεδόν τίποτ' άλλο παρά τις λεπτομέρειες, τ' απόκρυφα και τις «νέες αποκαλύψεις» γιά τή ζωή και τήν εγκληματική δράση του Λιαμπέρ, «του δολοφόνου των άστυφύλακων».

Έγιναν μάλιστα ακόμη και διαδηλώσεις, «Εγιναν μάλιστα ακόμη και διαδηλώσεις, παρά πολλούς άστυνομικούς...»

Κι' άλθθεια, η Ιστορική αυτή «Υπόθεση Λιαμπέρ», είνε πολύπλοκη, γιάτι παρουσιάζεται ως μιά τραγική συνέπεια μιάς άδικης καταδίκης, ενός τρομερού δικαστικού σφάλματος.

Ο Λιαμπέρ ήταν ένας Παρισιός τσαγκάρης. Πριν πάει στο στρατό, είχε παρασυρθη από κακές παρέες, είχε κάνει μερικές κλοπές κι' είχε πάει στη φυλακή. Ο Λιαμπέρ δέν παραπονέθηκε γι' αυτή τήν καταδίκη του. «Τήν άριζα» έλεγε στους εγκληματικούς φίλους του. «Εκείνο, όμως που δέν μπόρεσε ποτέ να παραδεχθί και που έγινε η αίτια της συνταρακτικής τραγωδίας του, ήταν η κατηγορία και η καταδίκη του στις 14 του Αύγουστου 1909 σε τρίμηνο φυλάκιση, σε πέντε χρόνια έξορτα από τή Παρίσι και σ' έκάτο φράγκα πρόστιμο, ως «έκμεταλλευτού των γυναικών του δρόμου», σύμφωνα με τήν έκθεσι δύο άστυφύλακων, του Βόρ και του Μωγκρά. Από τή μέρα εκείνη ο Λιαμπέρ δέν έπαψε ούτε μιά στιγμή να διαμαρτύρεται γι' αυτή τήν «άδικη» κατηγορία. Ακόμη και κατά τις τελευταίες του στιγμές μπροστά στη λαμπτήρο, εφώνασε με παράπονο ότι ήταν μιά συκοφαντία.

Τό εγκλημα λαιπόν που έκανε ο Λιαμπέρ ήταν προμελετημένο. «Ήθελε να έκδικηθί σκληρά τους συκοφάντες του κι' αυτός ο τσαγκάρης πού δούλευε ήσυχα ως τότε, άρχισε να παραξενεύτ' άφεντικά του με τις νευρικότητες του και τες άνησυχίες του. Είχε φαίνεται στο νού του τήν έμμοιο ιδέα της έκδικήσεως. Έπειτα, η έξορτα του από τή Παρίσι κι' από τή περιβάλλον του, τόν είχε τρελλάνει κυριολεκτικώς. Κι' έτσι ξαναγύρισε μιά μέρα στην πρωτεύουσα, μά έπεσε πάλι στα χέρια της άστυνομίας και καταδικάστηκε σ' ένα μήνα φυλάκιση, γι' αυτή τήν παράθεσι. Τό άποτέλεσμα, φυσικά, ήταν να γίνει πιο επικίνδυνος η λύσσα του: ήθελε με κάθε τρόπο, με τόν πιο σκληρό, τόν πιο άπάνθρωπο, να έκδικηθί τους άστυφύλακες πού τόν είχαν «συκοφαντήσει» και τόν κυνηγούσαν διαρκώς.

Ο Λιαμπέρ, τέλος, ύστερ' από μιά λιγόχρονη άπουσια του, ξαναγύρισε στο Παρίσι κι' έπιασε δουλειά σ' ένα τσαγκαράδικο. Εκεί δέ έφτιαξε τά περίφημα «άγκαθωτά μανικέττια» του, κάτι πλατεία πετσιά με μτερά καρφιά πού τά έσφιγγε στα χέρια του, από τόν καρπό κι' άπάνω και πού χάρις σ' αυτά ήταν ασύλληπτος, γιάτι δέν μπορούσε να τόν πιάση από τά χέρια κανένας άστυφύλακας. Γι' αυτή τή δουλειά χρειάστηκε δεκαπέντε μέρες. Έπειτα έδωσε να τού άκονίσουν «σάν ξυράφι» μιά φαλτσέτα κι' άγόρασε ένα περιστρόφο. Ήταν έτοιμος πια γιά να δράση...

Στις 8 τού Γενάρη τού 1910,

ο Λιαμπέρ φόρεσε τά «άγκαθωτά μανικέττια» του, πήρε τά όπλα του κι' άρχισε να ψάχνη γιά να θρπ τούς δύο έχθρους του τούς άστυφύλακες Βόρ και Μωγκρά. Λογάριαζε να τούς θρπ στην IV συνοικία τού Παρισιού, όπου ήταν τή τμήμα τους. Νύχτασε όμως και δέν είχε καταφέρει ακόμη να τούς συναντήση. Κατά τις έξη ή ώρα τή θράδυ, θρέθηκε άζαφνα μπροστά σε μιά παλιή φίλη του, στη Μαρσέλ Πιζόν και όπως ήταν κουρασμένος, τήν προσκάλεσε να πιούν κάτι μαζί σ' ένα λαϊκό μπάρ, εκεί κοντά, στην οδόν Ώμπρϋ-λε-Μπουσέ.

Ο Λιαμπέρ, μέσα στο ύποπτο εκείνο κέντρο συνάντησε μερικούς φίλους του, οι όποιοι διάστικταν άμέσως να τού υποδείξουν, ότι τόν παρακολουθούσαν δύο άστυνομικοί της Άσφαλείας, τού «Μπουττώγκ» κι' ο «Παπαγάλος», όπως τούς έλεγαν στο «συνάφι» τους.

—Δέν έχω τίποτα μ' αυτούς, τούς είνε τότε ο Λιαμπέρ. Έγώ θέλω να θρπ τή «Ώμορφόπαιδο» και τόν «Μάγκ».

Ήσαν τά παρατσούκλια τού Βόρ και τού Μωγκρά.

Απ' αυτό τώρα θλέπτε κανείς, ότι ο Λιαμπέρ δέν ήθελε να σκοτώση όποιον άστυφύλακα εβρισκε μπροστά του, αλλά εκείνους που ήταν η αίτια της καταδίκης του. Θέλεσε μάλιστα ν' αποφύγη τούς δύο άστυνομικούς της Άσφαλείας, μά υίολις θυγήθε από τή ύποπτο μπάρ, κατάλαθε ότι τόν παρακολουθούσαν.

Ο Λιαμπέρ τότε γύρισε άπότομα και τράβηξε κατ' άπάνω τους. Τό «Μπουττώγκ» κι' ο «Παπαγάλος» έκαναν να τόν πιάσουν, μά τά χέρια τους ξεσκίσησαν από τά καρφιά πού είχε σ' «άγκαθωτά μανικέττια» του ο τσαγκάρης και τόν παράτησαν. Εκείνος άμέσως χτύπησε στο κεφάλι τού «Μπουττώγκ» με τή λαθή τού περιστρόφου του. Ο «Παπαγάλος», προκορητημένος, άρχισε να σφυρίζη. Οι άστυφύλακες της συνοικίας έτρεξαν κοντά τους και περικύκλωσαν τόν Λιαμπέρ.

Ο τσαγκάρης με τ' «άγκαθωτά μανικέττια» τράβηξε τή φαλτσέτα του κι' άρχισε να χτυπάη δεξιά κι' άριστερά, τυφλωμένος άπ' τή λύσσα του.

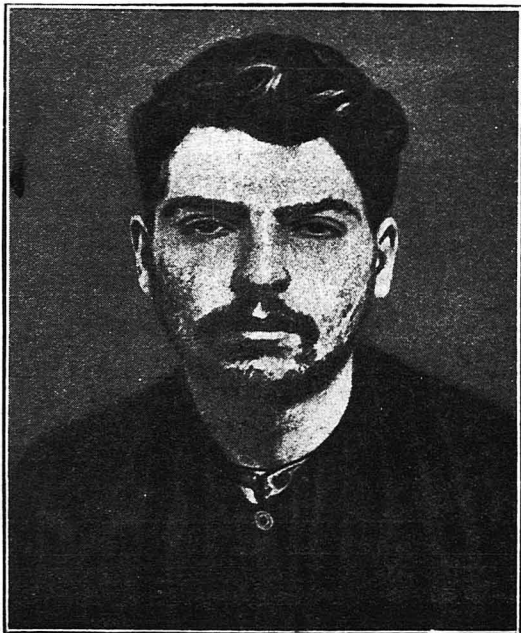
Η επίθεσι του έκανε τούς άστυφύλακες να ύποχωρήσουν λιγάκι κι' ο Λιαμπέρ κατάφερε να ξεγλυστρήση, μά ύστερ' από λίγα λεπτά, άποκλείστηκε πιο κάτω σε μιά πάροδο της οδού Ώμπρϋ-λε-Μπουσέ. Η φαλτσέτα τότε ξεφύγε άπ' τή χέρι του κι' ο Λιαμπέρ, τρελλός από τή θυμό του, έβγαλε τή πιστόλι του και τράβηξε δύο φορές τή σκανδάλη. Τό «Μπουττώγκ» κι' ο «Παπαγάλος» κληθήθηκαν καταγής νεκροί! Οι άλλοι άστυφύλακες ήσαν όλοι σχεδόν καταπληγωμένοι από τή φαλτσέτα τού Λιαμπέρ. Ο τσαγκάρης κατόπιν έκανε να φύγη, μά θάλεποντας τούς άστυνομικούς γύρω του, με τή πιστόλι στο χέρι, έτοιμους να τόν σκοτώσουν, πέταξε τή περιστρόφο και σήκωσε τά χέρια του ψηλά.

Στό κακουργιοδικείο, τή μέρα της δίκης του, ο Λιαμπέρ έκανε σαν τρελλός. Δέν άρνήθηκε ότι είχε προμελετήσει τή εγκλημά του κι' ότι ήθελε να σκοτώση τόν Βόρ και τόν Μωγκρά, γιά να τούς έκδικηθί, μά διαμαρτυρήθηκε μ' όλες τις δυναμεις του, ότι δέν ήταν «έκμεταλλευτής των γυναικών τού δρόμου».

Μήπως όμως μπορούσε να σωθί; Καταδικάστηκε σε θάνατο. Ο Λουκιανός Λεντόκ, ο δικηγόρος του, προσπάθησε να τού δοθί γάρις, μά ο Λιαμπέρ είχε άρνήθη να ύπογράψη τήν αίτησι.

—Δέν ζητώ αγνώμην, τού είνε ο δολοφόνος των άστυφύλακων. Αυτό θά έσημασε ότι παραδέγομαι τις συκοφαντίες τους. Είμαι ένα θύμα της άστυνομίας τού τμήματος των ήθων...

Η έφημερίς της άριστερας άρχισαν τότε μιά σφοδρή

Ο δολοφόνος Λιαμπέρ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΚΕΣ

Ένας τρυφερός σύζυγος. Πώς μάλλωσε με το δέρμα του το εγκάυμα της σύζυγού του. Η άρροσείζ των γιατρών. Όπου χανονται τα δύο κομμένα πόδια. Το σπέρτο, το σπέρτο και το φτάρνισμα, κτλ.

Ένας Νεουορκέζος, ο Τζώρτζ Λοβεζζού, έδωσε πρό καιρού ένα κομμάτι απ' το δέρμα του, για... να μπαλωθή κάποιο φρικτό εγκάυμα το οποίο είχε πάθει η σύζυγός του.

Όταν όμως τελείωσαν και η υπό συγκινητικές αυτές εγχειρήσεις, ο Λοβεζζού παρατήρησε, ότι οι γιατροί τόν... Έγδαραν περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν για να μπαλωθή το εγκάυμα της συζύγου του.

Φρενιασμένοι λοιπόν για την επιπολαιότητα αυτή των γιατρών, τους ένηγαγε στο δικαστήριο, ζητώντας 2 χιλιάδες λίρες για άποζημίωση.

Το δικαστήριο αναγνώρισε το δίκαιο του, αλλά περιώρισε την άπαιτήσή του μονάχα σε 100 λίρες!..

Πάλι λιγάκι ακριβό τό...τομάρι του Λοβεζζού!..

Για το μακάθριο του πράγματος άείζει ν' αναφέρουμε και μία δίκη, η όποια πρόκειται να διεξαχθή αυτές τις ήμερες στο Σικάγο.

Ο Τζάημς Δοξτάτορ, υπάλληλος της σιδηροδρομικής Έταιρείας Μίσιγγαν, έπεσε θύμα δυστυχήματος κι' έχασε τα δύο πόδια του, τα όποια του κόπηκαν έντελώς απ' το γόνατο και κάτω.

Μέσα στη σύγχυσι που έπακολούθησε μετά το δυστύχημα, τα δύο κομμένα πόδια του δυστυχισμένου Δοξτάτορφ έξαφανίστηκαν. Όσως να τα πέταξαν στα σκουπίδια οι έπιπόλοιμοι καθαριστάι της σιδηροδρομικής γραμμής. Κι' όταν τα ζήτησε η κυρία Φανή Δοξτάτορ, σύζυγος του θύματος, για να τα... κηδέυσι, δέν θρέβηκαν πουθενά!..

Έξαλλη απ' την άκαταστασία και την άδιοφορία αυτή, η κυρία Δοξτάτορ, ένηγαγε την Έταιρεία—ύπευθυνη κατά την γνώμη της για τα σφάλματα των υπαλλήλων της—και ζητάει άποζημίωση 550 λιρών!

Κι' ένα έξωφρενικό: Σ' ένα έστιατόριο του Σικάγο, ο κ. Φόλκ, μόλις χόρτασε, έβγαλε να κσπισίη άπολαυστικά το ποόρο του. Έπειδή όμως δέν είχε σπέρτα, ζήτησε εύγενικά απ' τόν πλαγιό του κ. Δάβιδσον.

Πρόθυμος ο κ. Δάβιδσον, έβγαλε το κουτί, άναψε ένα σπέρτο και το πρόφερε στον κ. Φόλκ.

Δυστυχώς όμως, ο κ. Φόλκ φαρνίσθηκε δυνατά εκείνη τη στιγμή, κι' έτσι όχι, μόνον έσβυσε το σπέρτο, αλλά...ραντισε και τα μούτρα του κ. Δάβιδσον.

Έπακολούθησαν μερικές βίαιες φράσεις, ό κ. Δάβιδσον σνεληθήφω ός ταραξίας, κι' όταν πληρώσε το σχετικό πρόστιμο στον άστυφύλακα, ένηγαγε κατόπιν τόν κ. Φόλκ στα δικαστήρια.

Τού ζητάει δέκα χιλιάδες λίρες (άρθρ. 10.000) άποζημίωσι, γιατί με τό να ζήτηση σπέρτο και να φαρνισθή κατόπιν, έγινε άφορμή να γραφή στα δικαστικά δεφτέρια το άκκληδίωτο ως τότε όνομά του!..

Τέλος, ό κ. Γκρίσσομ, απ' την Ουσσαςγκτόνια, κατήγγειλε τόν πενθερό του κ. Ριχαρδσον και ζητεί άποζημίωσι είκοσι χιλιάδων λιρών, διότι με τίς...σπιγνίσεις του και με την κακογλωσσία του έμάρανε την άγάπη και την άφοσίωσι της συζύγου του σ' αυτόν!..

Όταν, δηλαδή, ό κ. Γκρίσσομ γύριζε απ' το γραφείο του, η σύζυγος του έτρεχε να τόν προπάρτηση πρόχαρη, άποκαλώντας τον με τα τρυφερότερα χαιδευτικά έπίθετα.

Ο κ. Ριχαρδσον όμως, ό όποιος έτυχε να είνε πολλές φορές παρών στις συζυγικές αυτές διαχυκιστικότητες, έμπαινε στη μέση άπρόκλητος...κι' έκανε σφοδρές παρατηρήσεις στην κόρη του: Την μάλωνε για τα «παιδίστικα» κι' έλάχιστα σοδάρια αυτά κομμάτια της. Κατόπιν δέ της έκανε ιδιαίτερες έπαιειλημένες θεωρίες, για την σοδάρτητα και την άξιοπρέπεια μιας υπάνδρου κυρίας!..

Τό αποτέλεσμα ήταν να μετριασθή ό ένθουσιασμός της νεαρής συζύγου και να στερηθή ό δυστυχημένος κ. Γκρίσσομ τις τρυφερότητες αυτές της άγαπημένης του.

Γι' αυτό και «μένα πνέων» κατά το πεζού πενθερό του, τόν ένηγαγε στα δικαστήρια με το πρότυπο αυτό...δικαιολογητικό.

Ο Θεός να μάς φυλάη απ' την Άμερικη και απ' τους Άμερικάνους!..

πολεμική κατά της άστυνομίας και ύπερ του δολοφόνου. Μιά μάλιστα άπό αυτές άπέδειξε με τίς έρευνες των συστακτών της ότι ό Λιαμπέρ δέν ήταν έκμεταλλεύτης των γυναικών του έρωτος!

Παρ' όλην ώστόσο την άναστάσι του Παρισιού, ό Λιαμπέρ κατατομήθηκε την 1ην Ιουλίου του 1910 στο βουλευτήριο Άρσαγκώ.

Μιά όλόκληρη έβδομάδα πριν άπό την έκτέλεσι του, ό δικηγόρος του πήγαμε κάθε μέρα στο κελλί του, που ήταν στολισμένο με άδεξια σχέδια, φτιαγμένα άπό το δολοφόνο, που παρισταναν τόν έαυτό του με τα «άγκαθωτά μανικέττια», γυναικες του δρόμου και άστυφύλακες.

Δέν φοβάμαι το θάνατο! Έλεγε στο δικηγόρο του. Μήπως άν μου δώσουν χόρι θα σθύσουν την καταδίκη μου ως «έκμεταλλευτού των γυναικών»;...

Στις τρεις ή ώρα το πρωί της «μοιραίας» μέρας, ό Λιαμπέρ έζυπωσε, ντυθήκε μόνος του ήσυχα κι' έπειτα γυρίζοντας προς το δικηγόρο του, τού είπε μ' ένα χαμόγελο:

Εύχαριστώ!..

Λίγες ήμερες πριν τόν είχε παρακαλέσει: Ή μέρα που θα με «κόψουν», θα μ' εύχαριστήσετε πολύ, άν μου φέρετε μία πλάκα σοκολάτας.

Ο δικηγόρος του λοιπόν δέν την είχε ξεχάσει. Ο Λιαμπέρ την πήρε κι' άρχισε να την τρώη χαμογελώντας.

Είσαστε πολύ καλός... τού είπε, εύχαριστημένος, σαν παιδί. Έπειτα, όταν οι βοηθοί του δημίου θέλησαν να τόν πάρουν μαζί τους, τούς είπε με εύγένεια:

Μιά στιγμή, κύριοι!..

Κι' έγραψε ένα συγκινητικό γράμμα στη μητέρα του. Όστερα τó έδωσε στο δικηγόρο του μαζί με μερικά σχέδιά του για «ένθυμα» και ζήτησε να πηή κάτι, γιατί διψούσε.

Ο άρχιφύλακας τού έφερε το συνηθισμένο ποτήρι με το ροό, μι τόν μελλοθανάτου.

Δέν ήμουν μεθυσμένος, όταν σκότωσα τούς άστυφύλακες, είπε ό Λιαμπέρ. Δέν θέλω λοιπόν να μεθύσω μπροστά στο θάνατο. Δέν τόν φοβάμαι!..

Κι' ήπιε ένα ποτήρι νερό.

Όστερ' άπό λίγα λεπτά της ώρας θρισκόταν μπροστά στη λαμπτήρο. Τότε, άντι να χάσει την ψυχραιμία του, φώναξε δυνατά για να τόν άκούση όλος ό κόσμος:

Δέν είμαι έκμεταλλευτής! Δέν είμαι!..

Κι' έσκυψε το κεφάλι του...

Η έκτέλεσις του Λιαμπέρ έμεινε ιστορική στον ύπόκομο του Παρισιού. Άκόμη και σήμερα θεωρείται ως ένας μάρτυρας, ένα θύμα των άστυφύλακων που δέν τόν έχόνουσαν, γιατί ήταν πεισματάρης», όπως ύποστηρίζουν οι άπάχηδες της κομπούλεως.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο γνωστότατος στην άρχαιότητα φιλόσοφος Άθαυκος—για τόν όποιο μάλιστα όμιλεί συχνά κι' ό Λουκιανός—έγινε περίφημος για την έξης πράξι του:

Κάποτε έπιασε έξαφνα φωτιά το σπίτι του. Τόσο δέ είχε ριζωμένο μέσα του το άσθημα της φιλίας, ώστε άρπαξε άμέσως έναν στενόν του φίλο, τόν όποιο φιλοξενούσε και τόν έσωσε άπ' τίς φλόγες.

Άφου τόν έβαλε σε μέρος ασφαλές, ξαναμπήκε μέσα, για να σώση τη φορά αυτή τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Άλλά δυστυχώς ήταν άργά πειά, γιατί οι τοίχοι είχαν γκρεμισθή κι' η οικογένεια τού βρήκε οικτρό θάνατο!

Σέ όσους άργότερα τόν κατηγορούσαν και τόν έπιτιμούσαν δριμύτατα, γιατί έσωσε το φίλο του κι' όχι τη γυναίκα του και τα παιδιά του, ό Άθαυκος άπαντούσε:

Προτίμησα να σώσω το φίλο μου, γιατί είνε δυσκολότερο να ξαναέρω άλλον ειλικρινή σαν κι' αυτόν, παρά να παντρωτώ μία άλλη γυναίκα και να κάνω παιδιά μαζί της!..

Σέ μία έπίσημη πανήγυρι στις Θήβας, όλοι οι Θηβαίοι, ντυμένοι τα γιορτινά τους, περιερχόντουσαν τα φιλικά σπίτια, πίνοντας και διασκεδάζοντας.

Μονάχα ό Έπαμεινώνδας έφερνε βόλτες άγρυπνος στα τέχνη, ντυμένος τα καθημερινά του και κατηφής.

Όταν δέ μερικοί φίλοι του τόν κάλεσαν να διασκεδάση μαζί τους, εκείνος άποκριθηκε:

—Άν κάνω τα ίδια με σας, θα είμαι κι' έγώ το βράδυ μεθυσμένος σαν κι' εσάς... Ποιός θα φροντίση τότε για την ασφάλεια της πόλεως;

